

מסורת הש"ס

(א) לקמן לה: ובסודות לה:
כרמית י. (ב) לקמן לה:
(ג) ניר מה. פטות כ:
ומספחא דלניס פ"א ה"ו
ע"ש. (ד) ונחיש ק"א.
(ה) וסס. (ו) ובמדבר ט.
(ז) ובמדבר ה' (ח) לקמן
פד. (ט) ויש נשא.
(י) ודברים כג. (כ) ועי'
תוס' שטות ד. ד"ה
מראות נעים כ' ואם
הפנה כי ה' אלהי אלהי
והנה צ"ל.

נורה אור השלם

1. כל ימי אשר הגגנו בו
 וקטא קטא חזו כרד
 ישכ מרעץ למחצה
 משכנו: ויראנו כי
 2. ויקח משנה את
 עצמות יוסף עמו כי
 השבע השביע את בני
 ישראל לאמור קר יוסף
 אליהם אחכז ועליתם
 את עצמותי את אהלכם:
 שבות יי
 3. מוקד עד נקבה
 תשלחו אל מרעץ
 למחצה תשלחו ולא
 וסמא את מרעצא אשר
 אני שכן בחובכם:
 מביטא
 4. צו את בני ישראל
 וישלחו מן המחצה כל
 וקל וקל וכל קטא
 לנפש:
 מביטא ב

גליון הש"ס

תוס' ר"ח הכתוב נתקן
לעשה. אלא ח"ט הכתוב
נתקן לעשה ב"ו. ע"י מלין
ס' ע"ב חוס' ד"ה הנם
למח"ו:

הנהגות הגר"א

(א) גב' יאמר טמא חת
ואל יאמר זב וזו בל"ל:

רבינו תנאל

[illegible]

אלו דברים פרק ששי פסחים

תלחין. מן העזרה וטמאי
ציבור טמאין במת עושין
נזרע חמור מזב. לקמן [ע"ב]
א יאכלו ממנו. דכי דייקין

אלא יש לך שעה
וואוין טמאי מתים מש
הבא בטומאה אמר א
יאמר זב וטמאי מתים
אומר זב משתלה מצ
לך שעה שמצורעין
וטמאי מתים משתלה
תימא ^(ב)פסח הבא בטומא
ובים וזבות נדות ויול
אלא אמר אביי לע
וכן נכתוב רחמנא אי
לגפש למה לי וכי
להכי הוא דאתא הכ
לפסח שני אבל שא
יכול לא יהו עוש
טמאי מתים ושהיה
מצורעין וכו' נדות
לגפש דכתב רחמנא
קאמר איש נדחה לפס
לפסח שני אלא עבד
ציבור בטומאה בטמא
אלא עבדי אמר רב חסד
במחיצתו פטור שוא
למחנה מושבו בדר
למחנה מושבו הכתוב
מצורע שנכנס לפניו
ובין חזת שנכנס
בארבעים ^(ג) וטמא
למחנה לזיה ולא ט
אלא אפילו מת עצמ
את עצמות יוסף
תנאי היא דתניא ב
יהו זבין וטמאי מת
ואת תלמוד לומר ^(ד) וי
ליתן מחנה לזה ומח
ר"ש אומר אינו צריך ו
מן המחנה כל צרוע ו

ואל יאמר טמאי' מ'ת ואל
ב"ש למה נאמר ז' ליו
ובין משתלחין מצורעין
בשהוא אומר בדר יי
ששכן טומאה יוצאה
שלישי ושביעי' אומר
שרץ ומאי חומריה

ה' דלגמנן של הטמאין אין
ה' דהיינו כל העיר: **מחנה**
עשה אלא לימן לו מחנה ש'
אין: יכול יהו זבין וטמאין מ'
מחנה לכל אחד ואחד והתם
יחית: אינו לריד. האי מחון
ו שו לענין מחנות לכתוב
של און: זב לא כ"ש. לקמ'
ע ויהו דכתב כדמיא לעמ'
ת וזכר אס כדמיא מחמת
אנסון ומשניין כי האי גוונא

ואפילו מת עצמו מותר להכניסו
א מצורע שנכנס לפניו ממחיצתו

הבתוב נתקו לעשה. פ
משמע דניחוק
ונכנס יחזור ויאל ואין צו
וקשה לר"י דאם כן ה"ל ל

וְנִמְצָאוּ עֵצִים מִשְׁתַּלְחִין
 וְלִחְזֵן וְאִיזָה זֶה פֶּסַח
 יִי אֵי הָכִי לִמָּא נְמִי
 אֵל יֵאמֹר מִצֹּרֶעַ וְאִנִּי
 עַל לֹא כִישׁ אֵלָּא יֵשׁ
 מִשְׁתַּלְחִין וְאִין זִבִּין
 אִיזָה זֶה פֶּסַח הָבָא
 הָכִי נְמִי וְהִתְנַן
 לֹא יֵאכְלוּ פִטְוִינָן
 וְאִם אֵכְלוּ פִטְוִינָן
 מִקְרָא קָמָא אִם
 אִישׁ כִּי יִהְיֶה טָמֵא
 תִּימָא הָאִי לִנְפֵשׁ
 מָת הוּא דְנִדְרָה
 טָמֵאִין לֹא יִהְיֶינָא
 פֶּסַח שֵׁנִי אֵלָּא
 בְּדֶרֶךְ רְחוּקָה זִבִּין
 מִיָּנִין ת"ל אִישׁ אִישׁ
 לְמָה לִּי אֵלָּא הָכִי
 שֵׁנִי וְאִין צִיבֹר נִדְרָה
 כְּטוּמָא "וְכִי עֲבָדִי
 וְהָאֵל אֲבֵל שְׂאֵר טוּמָא"
 מִצֹּרֶעַ שֶׁנִּכְנָס לְפָנִים
 דְּיָבֵד יֵשֵׁב מִחוּץ
 עַד לְבָדּוֹ יֵשֵׁב מִחוּץ
 נִתְקוּ לַעֲשֵׂה אִיִּתִּיבָּהּ
 מִמִּחְצִיתוֹ בְּאַרְבַּעִים
 לְפָנִים מִמִּחְצִיתוֹ
 מֵת מוֹתֵר לִיכְנֹס
 מֵת בְּלִבְדָּא אִמְרוּ
 שְׁנֵאמַר יִזְקַח מֹשֶׁה
 עִמּוֹ בְּמִחְצִיתוֹ
 יֵשֵׁב לְבָדּוֹ יִשְׁב
 וְיִשְׁבֵּן עִמּוֹ יִכּוֹל
 מִשְׁתַּלְחִין לְמַחְנֶה
 יִטְמָאוּ אֶת מִחוּצָהּ
 לְזֹה דְבָרֵי רַבִּי יְהוֹרֵה
 לִי הוּא אֹמֵר וְיִשְׁלָחוּ
 זֶכֶּב וְכָל טָמֵא לִנְפֵשׁ

אמר ממאי זב ואני אוכי
לו מחנה שניה ויאמר
לא כל שכן למה נאמר
הכתוב נתקו לעשרה
ליו מגופו אדרבה ממ
א טמא וכל טמא לרב
אמרן אדרבה שרץ ה

שמשלחין אלא מן העזרה לבד
ג. כל הר הבית חוץ לחומה
שבת: שלא יהו עמאין אחרי
הם משלחין למחנה אחת ה'
ורחי מנחות כחיי יושלחו
ומחנה יתן לו מחנה שלישית
שילוח בקל ואנא ידענא כ
פריך מאי חומריה דז
מגע לא איזטרין למיכתב
אבל ומשה או חזי או ק
טמאי נמי מטמא כגון טומ

שטומאט שרץ חמור שמטמא אפי' אט
דרכים בודלי' את ה

מן.

א [מ"י] פ"ו מהל' קרבן
פסח מהל' א ופס' מהל'
ביאת מקדש ה' [יג]:
ה ב מ"י פ"ג מהלכות
ביאת מקדש ה' ח
סמג עשין קעד ולאין דש:
ט ג מ"י שס הלכה ד
[ופ"י] מהלכות בית
הבחירה ה' טו]:
י ד מ"י פ"ב מהל' ביאת
מקדש הלכה ב:

מוסף רש"י

[illegible]

רבינו חננאל (המשך)

[illegible][illegible]

מא באזאגט, דאס איז נישט
אין אונזערע האנטן.